

REISVERSLAG Op de motor door Iran, Irak en duizend kilometer woestijn

'Bagdad by night', achter de Goldwing van president Bilal

Op de motor richting 'het hart van het Midden-Oosten'. Oskar Verkamman uit Warmenhuisen doorkruist in drie maanden tijd Turkije, Koerdistan, Iran, Irak, Koeweit, Saoedi-Arabië, Oman en de Verenigde Arabische Emiraten.

Warmenhuisen ■ Drie maanden op de motor, dan maak je zoveel dingen mee, daar kun je een boek over schrijven. En dat is gelukkig precies wat Oskar heeft gedaan. In 'Onbekend zand' neemt hij je als lezer mee op zijn trip. Hij bluft zich door politiekontroles in Iran, heeft in de voor moslims verboden stad Medina constant twee agenten van de veiligheidsdiensten in zijn kielzog, rijdt in het spoor van een lokale motorclub door nachtelijk Bagdad en zet zijn tentje op in een leeg woestijngebied, zo groot als Nederland. Maar hij ontmoet voor al heel veel aardige mensen.

Tweede boek

'Onbekend zand' is het tweede boek dat Oskar Verkamman heeft geschreven. Over een eerdere bijzondere trip, naar Kirgizië, schreef hij al 'De man aan de overkant'. Het verschil tussen beide trips? „Toen kwam ik door waanzinnige landschappen, dat was nu wat minder. En omdat je daar een beetje langs de vroegere Zijde-route rijdt kom je meer reizigers tegen. Nu ben ik op die Duitse motorrijdster na geen andere reizigers tegengekomen.“ De overeenkomst: ontelbare ontmoetingen met hartelijke mensen onderweg. 'Onbekend zand' is uitgegeven via Leesstijl Uitgeverij en voor 24,95 euro te koop via de website verkamman.nl. Ook 'De man aan de overkant' is nog verkrijgbaar.

Bestolen in Iran
De eerste politiekontrolé doemt op. Er zijn twee rijstrook en ik zie dat de linker baanbreed is idereen doorwaait. Ik kies zijn rijstrook. Al een meter of tien van te voren steek ik mijn hand op en ik krijg strak voor me uit. Als of het vanzelfsprekend is dat ik door mag rijden. Ik kijk hem niet aan en rijf door. In mijn spiegel zie ik niets gebeuren, er komt niemand achter me aan en ook Gabriela is zonder stoppen doorgereden. We passeren nog twee politiekontroles en herhalen wat onzekerheids. Iran is wel het laatste land waar je tas met paspoort, visum, creditcard, dollars en alles wat een reiziger meer nodig heeft kwijt wilt raken. Gabriela, een Duitse motorrijdster die Oskar onderweg heeft ontmoet, wordt bestolen. „Zij

schoot echt in de paniekmodus. Ik moest de leiding nemen. Het was spannend. Je weet: er zijn betogingen, internet ligt er uit. Je kan niet zomaar ergens aanbellen om te overnachten. Bij die controles was het God zegene de greep. Uiteindelijk heeft iemand anders haar naar Teheran begeleid, ze is veilig in Duitsland teruggekomen. Het heeft me wel een paar dagen gekost om die slechte ervaring van me af te schudden.“

Foto van een Benelli
Binnen vijf minuten word ik ingehaald door een auto die naast me blijft rijden. Kaampje naar beneden en gewaad door een jonge knul. Ik stop naar en doe mijn helm af. Hij spreekt geen woord Engels, maar wil op de telefoon een foto van zijn motor laten zien. Ik zie het plaatje van een mooie Benelli.

„Haha, ik was die dag al eerder 'klemgereden', door mensen die thee met me wilden drinken. Had me een uur gekost. Deze jongen wilde gewoon zijn motor laten zien. Hij sprak geen Engels. Ik heb tien minuten door foto's op zijn telefoon geschild en elke keer m'n duim opgestoken. Een aanbod om mee te eten heb ik afgeslagen. Als mensen geen Engels spreken is dat vaak wat ongemakkelijk. Maar dit is wel wat je heel veel tegenkomt. Supertijdelijke mensen, die alles met je willen delen.“

Weg uit dit land
Als ik weer op het balkonnetje van mijn koffietentje zit heb ik bijklbaar ineens weer internet, want mijn telefoon gaat ruker van het aantal berichten dat binnenkomt. Kennelijk heeft de Nederlandse regering code rood afgekondigd voor Iran en wordt

Je zet je tent op in Amersfoort en weet dan dat er in heel Nederland niemand is. Echt helemaal niemand

Vrouwen hebben hun eigen ruimte in de heilige moskee van Najaf. Fotografieren mocht gewoon.

FOTO'S OSKAR VERKAMMAN

Zeven miljoen graven
De begraafplaats is uitgegroeid tot vierkante kilometer en zeven miljoen graven. Denk aan het centrum van Amsterdam met zeven miljoen graven. Ik word gewaarschuld niet te diep het gebied in te gaan omdat je er gemakkelijk in kunt verdwalen.
„In Najaf ligt de grootste begraafplaats ter wereld. Het is voor sjitische moslims een heilige stad. Veel mensen komen er naar toe om te sterven. Sta je bij het stoptlicht naast een auto met een lijkstap op het dak. De Imam Ali Moskee is onbeschrijflijk mooi. Overal spiegeltjes en glas, maar niet op een kitscherige manier. Je hebt daar geen idee waar het licht vandaan komt. Prachtig.“

Welke kant op?
Bilal is de president van de motorclub. Hij gaat als road-captain voorop, op zijn Goldwing. Op een gegeven moment heb ik de belangrijkste gebaren door. Vaait omhoog is stoppen, draaiende vinger naar beneden is wapper op de weg, heen uitsteken is gat in de weg. Voor alles is een gebaar. Het enige dat ze niet gebruiken is de richtingaanwijzer. Het is elke keer een gok welke kant we op gaan.
„In het donker door Bagdad, achter loden van de plaatselijke motorclub aan. Ze waren gek van die motorhoses, schildjes, stiekties. Het zag er heel stoer uit. En dan met z'n allen aan de thee... Als je later in je bed ligt denk je wel: wat heb ik nu weer meegemaakt? We kwamen door onheil-

spellende buurten, waar mannen op straat stonden bij van die brandende oliedrums. Maar op het moment zelf sta je daar niet bij. Dan rij je op goed vertrouwen achter een paar wildvreemde motorrijders aan. Als ze in een verlaten straatje waren gestopt en hadden gezegd: lever alles maar in, dan was ik de kloos geweest. Maar dat gebeurde niet. Ik was de hele dag al met ze opgetrokken. Ze kwamen allemaal zo warm en authentiek over dat ik me totaal geen zorgen maakte.“

Amal maakt indruk
Amal heeft vijf jaar in Boston gewoond en met alle faecten van de Westerse wereld kennism gemaakt. Ik begrijp dat dit het ook lastig maakt voor haar. Ze heeft van de vrijheid

zijn as in het zand. Ik probeer wat zand weg te scheppen, maar dat stroomt net zo hard weer terug. Ik besluit de motor maar de motor te laten en een stukje verderop mijn tent op te zetten.
„Ik was een stukje van de weg afgegaan en dat bleek geen goed idee. Had ik toen zorgen? Nee, echt niks. Ik had eten en drinken en heb m'n tentje opgezet. Ik heb prima geslapen. De volgende dag heb ik langs de weg gewacht. Het was niet druk, maar er zou uiteindelijk wel iemand langs rijden die me wilde helpen. En dat gebeurde.“

Heel zacht geklop
Het is doodsstil, maar ik hoor een heel zacht geklop, dat ik niet gelijk kan plaatsen. Ik realiseer me nu een tijdje dat het mijn eigen hart is. Zo stil is het dus.

„Stel je voor. Je zet in Amersfoort je tentje op. En je weet dat er in heel Nederland en in een strook van honderd kilometer in Duitsland en België helemaal niemand is. Ze noemen het 'the Empty Quarter', de woestijn buiten Riyad. Een weg van 965 kilometer lang. En ik moest één keer rechtaf slaan. Er is niks. Geen verkeersbord, geen boom, geen huis, geen sprietje gras. He-le-maal niks. Dan heb je dus totale stilte om je heen. Wij zijn dat in Nederland niet meer gewend. Ik heb die nacht geslapen als een baby. Wat als je daar je been breekt? Nou, als je dan achter een roos ligt kan het zo drie maanden duren voor je ze reesten vinden. Maar waarom zou je daar je been breekt? Daar maak ik me niet druk om. Over het algemeen maak ik me niet zo veel zorgen over dingen die nog niet gebeurd zijn.“

Tot de as in het zand
Ik geef nog wat gas, maar de motor graaft zich alleen maar dieper in. Ik stap af en kan de motor gewoon isolaten, hij blijft uit zichzelf staan. Het achterwiel staat letterlijk tot